7. Schluss (99,1—41).

ततस्तस्यान्तिकं भिक्षोः क्षान्तिशीलस्य भूपतिः।
स त्रिविक्रमसेनो ऽत्र प्राप स्कन्धे शवं वहन् ॥ १ ॥
ददर्श तं च श्रमणं मार्गाभिमुखमेककम्।
कृष्णपक्षचतुर्दश्यां श्मशाने तरुमूलगम् ॥ २ ॥
5 असृग्लिप्तस्थले गौरेणास्थिचूर्णेन निर्मिते।
मण्डले दिक्षु विन्यस्तपूर्वशोणितकुम्भके ॥ ३ ॥
महातैलप्रदीपाढ्ये कृतपार्श्वस्थवह्निनि।
संभृतोचितसंभारे स्वेष्टदैवतपूजने ॥ ४ ॥
उपागाच्च स तं राजा सो ऽपि भिक्षुर्विलोक्य तम्।
10 आनीतमटकं हर्षादुत्थायोवाच संस्तुवन् ॥ ५ ॥
दुष्करो मे महाराज विहितो ऽनुग्रहस्त्वया।
त्वादृशः क्व क्व चेष्टेयं देशकालौ क्व चेदृशौ ॥ ६ ॥
निष्कम्पसत्यमेवाङ्गमुष्यं त्वां कुलभूभृताम्।
एवमात्मानपेक्षेण परार्थो येन साध्यते ॥ ७ ॥
15 एतदेव महत्त्वं च महतामुच्यते बुधैः।
प्रतिपन्नादचलनं प्राणानामत्यये ऽपि यत् ॥ ८ ॥
इति ब्रुवन्स सिद्धार्थमानी भिक्षुर्महीपतेः।
तस्यावतारयामास स्कन्धात्तन्मृतकं तदा ॥ ९ ॥
स्नपयित्वा समालभ्य बद्धमाल्यं विधाय च।
20 मृतकं मण्डलस्यान्तः स्थापयामास तस्य तत् ॥ १० ॥
भस्मोद्धूलितगात्रश्च केशयज्ञोपवीतभृत्।
प्रावृतप्रेतवसनो भूत्वा ध्यानस्थितः क्षणम् ॥ ११ ॥
तस्मिन्मन्त्रबलाद्भूतं प्रवेश्य नृकलेवरे।
तं वेतालवरं भिक्षुः पूजयामास स क्रमात् ॥ १२ ॥
25 ददौ तस्मै कपालार्घपात्रेणार्घं सुनिर्मलैः।
नरदन्तैस्ततः पुष्पं सुगन्धि च विलेपनम् ॥ १३ ॥
दत्त्वा मानुषनेत्रे च धूपं मांसैर्बलिं तथा।
समाप्य पूजां राजानं तमुवाच स पार्श्वगम् ॥ १४ ॥
राजन्निहास्य मन्त्राधिराजस्य कृतसंनिधेः।
30 प्रणाममङ्गैरष्टाभिर्निपत्य कुरु भूतले ॥ १५ ॥
येनाभिप्रेतसिद्धिं ते दास्यत्येष वरप्रदः।
श्रुत्वैतत्स्मृतवेतालवचा राजाब्रवीत्स तम् ॥ १६ ॥